

KRKAVČÍ BOUŘE

Tísňivá šedá mlha nás obepínala a byla vlhká a... taková vlažná. Lepkává. Divoké stezky nikdy nebyly bez nebezpečí, dokonce i zkušení divočaři na nich mohli zabloudit. A my zkušené nebyly. Ani Kahla, přestože byla stokrát zdatnější než já v podstatě ve všem, co mělo do činění s divokým světem.

„Neměly bychom tam už pomalu být?“ Připadalo mi, že jdeme celou věčnost. Kocourek mi pod mikinou ospale zamňoukal a protáhl si přední tlapku, ale pak se zase schoulil dovnitř.

„Já nevím...“ zašeptala Kahla. „Mám pocit, že je něco jinak. Že je tu něco... špatně.“

„Zabloudily jsme?“ pípla Nicka z mého batohu.

„To ne,“ odpověděla Kahla. „Už jsme hodně blízko Krkavčí kotliny. Spíš jako by divoké stezky kladly odpor.“

Ano. Přesně tak! Proto se mi zdálo, že jdeme sto let. Místo chůze vzduchem jsme se snad brodily vodou. Nebo čímisi hustším než vodou – třeba olejem. Vlažným lepkavým olejem. Tlačil nás. V uších, na spánkách, v nose i puse. Začínala mě bolet hlava, ozývala se pořádná bouřková migréna. Jako by se mi pod lebku všechno nevměstnalo. Jenže na divokých stezkách nikdy nehřmí. Nepanuje tam jiné počasí než mlha.

Nebo snad ano?

Lehký vítr mi trochu načechral zpocené vlasy a ochladil krk. Stihla jsem si pomyslet, že je to příjemné, jenže vzápětí mi došlo, že tu něco nehraje.

„Tady přece nikdy nefouká...“ poznamenala jsem.

Vtom za námi silně zaburácelo a vítr zesílil. Ohlédla jsem se. Opřel se do mě poryv horkého větru, mlha za našimi zády pozbyla šedou barvu a zčernala.

„Drž se pořádně!“ křikla jsem na Nicku a oběma rukama chytila Kahlu za nadloktí.

Neustála jsem to. Tlak vzduchu mě nadzvedl a podrazil mi nohy, víchř mě unášel jako list v podzimní fujavici, cosi mě plesklo do tváře, ostře a nemilosrdně jako bič. Kocourek se mi pod mikinou kroutil a zatnul do mě drápky. Letěly jsme. Potácely jsme se. Nejprve jsem viděla pouze mlhu a neslyšela nic jiného než burácení víchru. Za chvíli se kolem rozlehl krákoravý křik a já vrazila do stromu.

Ten se náhle zlomil. Ne kvůli mně, ale mohutným větrem. Cítila jsem, jak mi luplo v paži a cosi mnou

trhlo tak silně, že to snad ani nebolelo. Bolest se dostavila až později.

Pustila jsem se Kahly, aspoň jsem už nikam neletěla. Ležela jsem na zemi, na vlhké, tmavé a studené půdě, nade mnou i kolem mě zuřila bouře. Kolem nás svištělo a praštělo, vzduchem se nesl křik a do vlasů, na obličej i paži, kterou jsem si kryla hlavu, mi dopadalo černé peří a zvláštní teplé lepkavé pleskance deště.

Trvalo to celou věčnost. Možná ale uběhlo jen pár vteřin. Čas přestal dávat smysl. Obklopovalo nás hřmění a burácení. Něco na mě spadlo, asi větev, ale nebyla jsem si jistá, vítr to zase kamsi odvál a nás pohltila naprostá

tma. Zaslechla jsem Nicčino zděšené: „To ne, to ne, to ne...“ a ještě si stihla pomyslet, že přinejmenším ji jsem zatím neztratila, nesu ji v batohu, víchr ji neodnesl ani ji nic smrtelně nezranilo.

Zničehonic zavládlo úplné ticho.

Vítr ustal.

Ještě chvíli byla tma, pak se vyjasnilo a skrze koruny stromů k nám proniklo sluníčko. Chytila jsem se za paži.

Napadlo mě, že je zlomená, ale potom jsem znejistěla. Nevěděla jsem, jaký je to pocit, naštěstí jsem ji mohla ohnout i hýbat prsty. V tu chvíli jsem zjistila, že ten déšť, co nás zkrápěl, nebyl déšť. Pozvolnými obloučky se k zemi snášelo osamělé černé pířko. Ruce, paže a určitě i obličej jsem měla pocákané lepkavou nachovou krví. Na zemi přede mnou, jen o pár metrů dál, ležely cáry rozervaného krkavce.

„To ne,“ zanaříkala Nicka a vymotala se z batohu. „Co se stalo? To ne, to ne.“

Rozhlédla jsem se. Kahlu jsem teď nikde neviděla, ale i přes polámané větve a vyvrácené stromy jsem poznala cestu do kotliny.

Jsme tady. Mělo by se mi ulevit. Jenže v tu chvíli mě zaplavil mrazivý pocit, že krkavčí matky nám už pomoci nezvládnou.

TICHO

Panovalo úplné ticho. Nad námi se klenulo modré nebe a v loužích a na mokrých větvích se třpytilo slunce. Podle toho jasného svitu bych málem soudila, že je svět v naprostém pořádku. Pár stromů kolem Krkavčí kotliny se vyvrátilo, jiné se v bouři zlomily, ale většina jich navzdory nečasu dál stála. Přesto v pořádku nezůstalo zhola nic. Větve byly holé. Nikde ani jeden krkavec. Nebo vrána. Obloha mi bez kroužících černých ptáků připadala nahá a pustá a ticho bez krákání bylo jednoduše... špatně.

„Jsou všichni... pryč?“ zašeptala Nicka.

„Já nevím,“ poznamenala jsem. Tížilo mě nicméně neblahé tušení, mrazivý pocit, říkal mi: „Ano – všichni do jednoho.“ V paži, kterou jsem snad neměla zlomenou, mi tepalo a bušilo. Bylo by fajn, kdyby mě nějaký

dospělý divočar mohl té bolesti zbavit písní a uvařit mi kozlíkový čaj, abych se z toho vyspala, jenže jsem tušila, že bolavá ruka bude jen zanedbatelný problém v porovnání s katastrofami, co nás nyní obklopovaly.

Přímo do Krkavčí kotliny se zřítíl rozložitý starý javor, kulatý kráter zaplnily zlámané větve. Mnohé byly obyčejné chrastí nebo klacky na podpal, ovšem dost velkých větví se zabodlo hluboko do země, takže to vypadalo, jako by je nějaký obr přitloukl jako stanové kolíky. Pod příkrovem z větví jsem zahlédla něco tma-vého.

Ne. Žádné „něco“. Ale někoho.

Mohutná koruna javoru zavalila člověka. Byl oděný v černé kápi řádu krkavčích matek.

Kéž to není Thuja, blesklo mi hlavou, ačkoli to bylo děsivé, ať už to byl z řádu kdokoli. Akorát jsem Thuju považovala za nejmoudřejší, každopádně jsem jí nejvíc věřila.

„Támhle někdo leží...“ ukázala jsem zdravou paží.
„Kahlo, musíme mu pomoci...“

Kahla už ke zraněnému mířila. Dokonce ani neztrácela čas cestou po ušlapané svažité stezce, která obyčejně sloužila jako vstup do kotliny. Podjely jí nohy a sklouzla se po prudkém svahu, přitom pobrukovala rychlou tázavou divokou píseň, zjišťovala, zda nás čeká vyproštování živého, či mrtvého člověka.

Živého, či mrtvého. Myslím, že teprve v tu chvíli mi došla vážnost situace. Jako bych se od okamžiku, kdy

se přes nás přehnala bouře, pohybovala v bublině nevědomosti a až teď ta bublina praskla.

Co když je dotyčný mrtvý? Bouře už zabila stovky krkavců, samozřejmě mohli umřít i lidé. Obzvlášť pokud je zavalil vzrostlý strom. Rozeběhla jsem se ke vstupu do kráteru, přestože mi v paži tepalo a Kocourek mi zatínal dráčky skrz mikinu až do kůže.

Thuja to nebyla. Poznala jsem to z větší blízkosti. Byl to Valla, ten trochu líný mužský zástupce krkavčích matek, který tak nespokojeně trajdal po lese, když jsem podstupovala zkoušku ohněm, a dokazovala tak radě, že pravdu říkám já a nikoli Chiméra. Naštěstí ho nezavalil kmen, ale shluk větví. Jedna mu propíchlá paži jako kopí a přibila ho k zemi. Mrtvý naštěstí nebyl, to jsem viděla i slyšela. Tiše bědoval a špičkami bot hrabal půdu pod nohama, zřejmě se snažil odplazit a nechápal, proč mu to nejde.

„Počkejte!“ promluvila jsem na něj. „Nehýbejte se. Vyprostíme vás.“

Kde jsou všichni? Někdo tu přece určitě je, přece nejsou všichni obyvatelé kotliny mrtví nebo zranění. Nebo snad ano? Při tom pomyšlení se mi sevřelo srdce.

Kahla už se pustila do divoké písně, uměla to lépe než já. Já zase měla Oskarův nožík, který mi věnoval k narozeninám, opatrně jsem jím odřízla větve po obou stranách Vallovy paže. Samozřejmě budeme muset vytáhnout i větev přímo z paže, jenže to si žádá přípravy. Nachystat teplou vodu, obvazy, dlouho zpívat divokou píseň... pomoc, pokud tu vůbec nějakou dostaneme.

V opačném případě si poradíme i samy, přesvědčovala jsem se.

Valla znovu zanaříkal. Tentokrát jsem rozeznala slova, ale stěží jsem mu rozuměla. Prošedivělé vlasy měl zbrocené potem od bolesti, vlasy se mu lepily k zátylku, tvářím i čelu.

„Krkavci,“ mumlal. „Krkavci...“

Dřív jsem ho v oblibě neměla, ale teď mi ho bylo líto. Nemyslel totiž sám na sebe, ačkoli by to bylo přirozené pro každého, komu by ostrá větev probodla nadloktí. Bylo by normální trochu se politovat.

„To... to bude zase dobrý,“ vzmočila jsem se na chabou útěchu. Nemohla jsem zalhat a říct: „Nic jim není.“ Oblečení jsem měla poseté kapkami krkavčí krve.

Kahla nepřestávala zpívat, nesporně to pomáhalo.

Chraptěla a hlas ztrácel na síle, protože předtím zpívala dlouho a zbytečně svému tátovi, přesto z písňě zaznívala síla. Valla už nebyl mrtvolně bledý a krvácení skoro ustalo. Snažil se posadit.

„Vydržte chvíli,“ zadržela jsem ho. „Počkejte, až Kahla dozpívá.“

Přestože byl trochu mimo, pochopil, co mu říkám. Ležel v klidu, dokud sípavé tóny nedozněly.

„Krkavci,“ zopakoval. „Přežili nějakí?“

Nezvládla jsem mu pohlédnout do očí.

„Nevím,“ odpověděla jsem.

Vyrazil ze sebe sten, jako by se v něm cosi zlomilo. Neporaněnou rukou si zakryl obličej, nejspíš plakal.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala jsem se. „Thuja, Arkus... další krkavčí matky. Co se jim stalo?“

Pozvolna ruku spustil.

„Musíme hledat,“ hlesl, „budeme hledat, dokud je nenajdeme.“

„Kde jste je viděl naposledy?“ zajímalo Kahlu.

„Seběhlo se to tak nečekaně,“ prohlásil. „Četl jsem si a najednou komínem prudce zavanulo, byl to tak silný průvan, že uhasil oheň v krbu. Zaslechl jsem... podivné zvuky. Ječení, praskání. Přestože oheň vyhasnul, bylo nesnesitelné horko. Pak jsem pocítil... jak... jak umřel Hugin. Můj krkavec. Nemohl jsem nic dělat, byl to mžik. Věděl jsem... Divoký smysl mi prozradil, že... není jediný. Vyběhl jsem ven, ale... víchř mě nadzvedl a smýkl mnou o zem. Slyšel jsem, jak se lámou stromy, načež...“ Sáh si na propíchnutou paži. „Nemohl jsem uniknout. Myslel jsem si, že umřu, a to... by asi taky bylo nejlepší.“

„To nikdy není nejlepší,“ ohradila se Kahla tvrdě. „Vždycky je pro co žít.“

Proč se do něj takhle naváží? To nevidí, jak je zoufalý? Vyčítavě jsem na ni pohlédla. Černé vlasy se ve větru vlnily, skoro jako by byly živé, ze strnulého obličej se jí nedalo nic vyčíst.

Zvláštní bylo, že Valla si zjevně její slova vzal k srdci a napřímil se.

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Půjdeme zjistit, zda je v pořádku hnízdiště.“

„Nejprve se podíváme na vaši ruku,“ namítla jsem, ale neposlouchal mě.

„Hnízdiště,“ zopakoval. „Vejce. Potřebuju vědět, jestli jsme přišli o všechno, nebo mají krkavčí matky šanci.“

